

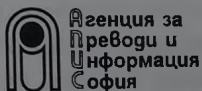
BÔ YIN RÂ

СМИСЪЛЪТ НА
ЗЕМНИЯ ЖИВОТ

Bo Yin Ra

Смисълът на земния живот

1202 София, бул. "Сливница" 229, 31-69-78

Авторските права, включително превод, репринт и адаптация, са защитени от Закона за авторското право и сродните му права на Република България.

Никаква част от произведението не може да бъде възпроизвеждана по какъвто и да е начин без изрично писмено разрешение на издателя и преводача.

Bô Yin Râ (Josef Anton Schneiderfranken)
Der Sinn des Daseins. Първо издание –
1927 г., последно, трето издание – 1981 г.

© KOBER VERLAG AG, Bern, Schweiz.

© АПИС'90, първо издание 1993

© Борис Стоянов, преводач, 1993

ISBN 954 514 006 2

BŎ YIN RĀ

СМИСЪЛЪТ НА
ЗЕМНИЯ ЖИВОТ

София • 1993

Bô Yin Rā е духовното име на писателя и художника Йозеф Антон Шнайдерфранкен. Роден през 1876 г. в Ашафенбург, недалеч от Франкфурт на Майн, от 1925 г. той живее в Масаньо до Лугано, където умира през 1943 г.

„Духовното учение“ на **Bô Yin Rā** обхваща 32 книги, излезли от печат между 1919 и 1936 г., а в тясна връзка с тях са още осем произведения. Без да основава някаква нова школа, нито нова философска или религиозна система, **Bô Yin Rā** сочи в различни перспективи пътя, по който човек може отново да осъзнае своята нетленна духовност. Житейските проблеми на индивида и обществото също са поставени в нова светлина.

На Ани
с обич и признателност
посвеждавам този превод.

Борис

Бележка на преводача

В послеслова си към „Писма до едно и мнозина“ Bo Yin Ra пише:

«В една брошура, излязла преди доста време, дадох следните по смисъл разяснения във връзка с трите срички „Bo Yin Ra“: – че тук не става дума за три „думи“, чието „значение“ би могло да разкрие някаква тайна, макар като срички те да отговарят на определени корени от древни езици, и че тези седем букви образуват „името“, еквивалентно на моето субстанциално прадуховно битие, затова, защото техните звукови и графични стойности отговарят на *моята вечна духовна същност* така, както определена, означима с букви, *група ноти* отговаря на даден акорд. (Буквата „Y“ в „Yin“ следва да се изговаря като немския звук „Ü“* и не може да бъде

* Или като френския звук „u“. (Б. пр.)

заместена с „J“^{**}. Ударенията над „о“ и „а“ са знаци за удължение).»

Досега във всички издадени преводи (както в тези на Георги Радев от 30-те години, така и в моите) името на автора е транскрибирано като Бо Йин Ра, което противоречи на приведените по-горе указания за неговия правилен изговор. В някои ръкописни версии предпочетох варианта „Бо Юин Ра“, но и той не може да бъде приет, тъй като българският звук „ю“ е сложен и представлява всъщност дифтонгът „йу“, доста различен от простата немска гласна „й“.

Стана ясно, че правилното транскрибиране на духовното име на автора на български език е невъзможно, че досега приетите еквиваленти са всъщност подвеждащи, затова занапред то ще бъде изписвано само в неговия оригинален вид, още повече че графичната му стойност, както се вижда от приведения по-горе цитат, също има своето значение.

^{**} Т.е. не може да се замени и с българското „й“, както се правеше досега. (Б. пр.)

ПРИЗИВ

Уморен си вече ти да търсиш, *от самото търсене дори си уморен!* –

А тъй като никъде не си могъл да *намериш* онова, което си търсил, ти сега си склонен изобщо да се *откажеш* да търсиш! –

Страната на Живите си искал някога да намериш ти, и *Храма на Вечността!*

Но накъдето и да си насочвал своите стъпки, навсякъде е царувала – *смъртта*, и в съкровената Светая светих на всеки храм се е криел само един безсилен *идол...*

Повярвай ми, приятелю, *невъзможно* е било да не се умориш при такова търсене, както са се уморявали и безброй *други*, тръгнали някога, изпълнени с надежда и упование като теб!

Не бива да бъдеш упрекван за това и слухът ти не бива да бъде сепван от тежки думи, защото *не е* твоя *вината*, че при тези далечни странствувания *не си* успявал да *намериш* онова, което с толкова горещ копнеж си търсил! — —

Били са ти сочени пътища, по които твоите водачи никога не са вървели!

Обещавали са ти неща, които те самите никога не са намирали!

Изпращали са те по пътеки, които те самите отдавна е трябвало да изоставят!

А и как би могъл да *постигнеш* нещо там, където другите са преживявали само *разочарование след разочарование*, докато в своето изтощение не са решавали да се *върнат* назад, ако изобщо някога са поемали по сочения на самия тебе път!? —

Как би могъл да *стигнеш* по *такива* пътища до така жадуваната от тебе *цел*?! —

Ала *недей* да се сърдиш на онези, които са ти сочили *погрешни* пътища, тъй като и те *самите* не са били наясно, че *не знаят* верния път!

Когато са ти казвали: – „*Нататък*, о, търсеци, трябва да тръгнеш“ или: – „Там, о, търсеци, е спасителният за тебе път!“ – повечето от тях са били убедени, че ти дават *добър* съвет...

Дори когато са ти сочили пътища, които те *самите* с *разочарование* са били вече *отхвърлили*, те пак са вярвали, че може би на *теб* ще се удаде онова, което за тях *самите* се е оказало непосилно...

А ако наистина си бил подведен от някой *жаден за власт фантазьор* или пък от *измамник*, който много добре е съзнавал, че те тласка по *погрешен* път, – благодари тогава на Небето, че си се избавил от тази тирания, – но не се превръщай в *съдник*, защото онзи, когото

искаш да съдиш, отдавна се е самоосъдил чрез своите собствени постъпки! – –

И недей се оплаква от съдбата, че не ти е дала досега възможност да *намериш* онова, което търсиш, не отправяй сурови упреци и към себе си за това, че някога си тръгнал на път, изпълнен с толкова светли надежди! –

Какво ще ти помогнат оплакванията и проклятията?! –

Щом тези думи са попаднали в ръцете ти, нямаш вече абсолютно никакво основание да проклинаш досегашните си заблуди!

Защото знай: – от този ден нататък твоят път ще бъде *благословен* и ти няма да се луташ вече по *пътищата* на *заблудата*!

Тук към тебе се обръща човек, който наистина *познава* пътя към *Действителността*!

Тук към тебе се обръща човек, който наистина *може* да ти покаже този път и *е готов* да ти го покаже, за да *стигнеш* най-после до така горещо жадуваната цел! — —

Последвай ме, и с всяка своя крачка ще чувствуваш как укрепва твоята *сила*, която ще ти позволи да издържиш до крайната цел!

Не *аз* съм те търсил и не на *мене* трябва да благодариш, че си ме намерил!

Твоето собствено търсене, тъй дълго време следвало *погрешни* пътища, най-после е вече *свободно*, след като, *уморен* от него, си го изоставил...

И освободено, днес то ти разкрива онова, което е било досега скрито за теб...

Единствено *твоята воля да търсиш* те е довела *по необходимост* до мен! — —

Не са били напразни досегашните ти търсения по измамни пътища! –

Не напразно си следвал учения, които не биха могли никога да те доведат до целта! –

Където и да си търсил, – твоите търсения непрекъснато са усилвали способността ти да търсиш, също както електрическият ток се усилва по пътя си през бобината, и днес, когато си бил вече убеден, че всичките ти търсения заслужават само проклятие, ти най-после получаваш онова, на което не си дръзвал вече да се надяваш! – – –

Там, откъдето всички ние, живеещите на тази земя, водим – съзнателно или несъзнателно – своето начало, във все същия духовен живот, там именно бе съзряна твоята неволя и там се знае как да бъде превъзможната тя...

Аз съм ти пратен и ти си ме намерил само защото аз наистина мога да ти помогна и защото никой друг през твои-

те земни дни не би могъл да ти окаже
същата помощ...

Не от мен зависи, че нещата стоят
така, – а не мога и да променя нещо,
което не съм отредил самият аз, така че
напразни биха били твоите усилия да на-
рушиш царящия тук порядък – напразно
ще се озърташ за помощ от другаде...

Мене си призовал ти, без да ме по-
знаваш! – –

Моето слово те достига, без да съм
чувал нищо за теб! – –

Ти не си още в състояние да разбереш
кой се обръща към теб с тези думи, и аз
съвсем не ти се сърдя, ако след толкова
разочарования и горчив опит ти все още
се колебаеш дали да последваш моя
глас! –

Ти приличаш на човек, който, залутан
в непрогледна нощ, чува зова на опитния
и вещ водач, но изпълнен със страх и по-
дозрителност, отначало не му се доверя-

ва, тъй като на това място са ставали не един грабеж и не едно убийство...

Аз също щях да се колебая, ако бях на твое място!

Ала виж: – аз не очаквам от теб нищо друго, освен – като непрестанно внимаваш къде стъпваш – да следваш светилника, който нося пред теб!

Така ти *сам* ще можеш много лесно да виждаш *накъде* те вода. –

Откъде самият аз зная верния път и защо единствен аз мога днес да ти го покажа – тези въпроси на първо време не бива да те смущават!

Задоволи се засега с това, че веднага ще можеш да *видиш* как проправеният от мене път те предпазва от объркване!

Колкото и често да са те *лъгали* преди: – *сега, повярвай ми*, няма да бъдеш излъган!

Още след първите стъпки ще ти бъде вече ясно, че по *моя път никога не ще* станеш жертва на измама!

До днес ти може би си си въобразявал, че имаш *право* да се надсмееш на всеки, който би ти казал, че е възможно да има човек, *знаещ пътя към Истината* и *готов* да те поведе по този път...

Днес обаче ти стоиш пред този човек!

Решавай *сам* дали искаш да ме *последваш!*

Решавай *сам*, – защото *от теб единствено* зависи, – дали си готов да си направиш труда да *постигнеш*
най-после така желаната
висша цел на своите
въжделения!

* *

*

ГРЕХОВЕТЕ НА ДЕДИТЕ

Наистина: – ти си сам за себе си *загадка*, която не можеш още да *разгадаеш*!

Вярно е, че още от най-ранна възраст са те поучавали как *други* някога са *разгатвали своята собствена* загадка, но за теб е настъпил ден, когато *всеки* отговор на *другите* е пораждал само нови и нови *въпроси* в теб...

Стремел си се към *вътрешен мир* и ти е ставало все по-ясно, че онова, което някога е задоволявало твоите *предшественици*, няма да е от голяма полза за *тебе* днес...

И сега – уморен и обезверен – ти си *престанал* да търсиш *отговор* на *загадката* на своето *съществуване*...

Стигнал си до погрешното заключение, че твоите *въпроси* *никога* не биха могли да получат отговор тук, на тази

земя: – отговор, който да ти донесе търсения *мир...*

И все пак, приятелю, ти наистина можеш да получиш такъв отговор!

Готов съм да ти покажа как да *разгадаеш* себе си!

Но за да стигнеш дотам, трябва първо да се научиш да разбираш, че *правилен отговор* може да се получи само на *правилно зададен въпрос*, – затова всички ония, които чуваш да се оплакват, че така и не са могли да стигнат до тъй пламенно очаквания *отговор*, би трябвало всъщност да се оплакват, че не са успели да поставят *правилно въпроса* си. – –

Ти си огорчен, защото до днес *и ти* не си намерил отдавна жадувания отговор, – но едва ли ти е минавало някога през ум да се запиташ дали си съумявал да *поставиш правилно* своите въпроси! –

Наистина горчивият опит винаги те е учил, че никой отговор, даден от друг

човек, не е успявал да ти донесе вътрешен *мир*, и въпреки това преспокойно продължаваш да задаваш *погрешно* своите *въпроси*...

Как си могъл тогава да се надяваш, че тези *погрешно зададени въпроси* биха те довели някога до *твоя* отговор?! –

Как си могъл да изпаднеш в заблудата, че *начинът*, по който *другите* са поставяли *своите въпроси*, трябва непременно да събуди отговор в *твоята* душа, – и то *различен* от *техния* *неудовлетворителен за тебе* отговор?! –

Виж какво, приятелю: – днес ти *страдаш* заради *греха* на *своите деди* и само ти можеш да станеш *техен спасител*, – само ти можеш да *заличиш* днес тяхната вина! – –

Онова, което е било някога достатъчно за твоите предци и ги е изпълвало с чувство на вътрешно задоволство, тъкмо то те *лишава* днес от *твоя* мир!

Твоите деди също са били някога изправени пред *загадката* на своето съществуване и затова са потърсили *свое* решение: – решение, което са смятали *валидно* и за *теб*...

Онова, което те някога са *намерили за себе си*, е било *унаследено от теб* и е станало повод да си задаваш нови *въпроси*.

Но ти си наследил същевременно и един определен начин на *поставяне на въпросите*, който *никога не* може да те доведе до отговор, способен да разсее всеки твой въпрос, както слънчевите лъчи разсейват утринната мъгла...

Ако не искаш да останеш завинаги сам за себе си *загадка*, ще трябва да се *откажеш* от това наследство, което може да бъде само *гибелно* за теб! –

Ще трябва да си изработиш *нов* начин за поставяне на въпросите, и *отговорът* на твоите деди не бива вече да ти дава

повод да поставяш въпроси по *техния* начин! –

Ти ще постигнеш *своя* вътрешен *мир* едва тогава, когато се научиш по *свой* начин да питаш! –

И така, недей вече да питаш за „Бога на дедите“, – а за *своя*, жив дълбоко вътре в тебе Бог! – –

Не питай вече за „ценността на живота“, а за онази ценност, която *ти* единствен можеш да придадеш на *своя* живот! – –

Не питай вече за „смисъла на земния живот“, а се запитай как може *твоят* земен живот да добие смисъл чрез *самия* тебе!?

Не питай вече: – „Какво е човекът?“ – а се запитай дали *ти* самият си *онова*, което можеш да бъдеш!? –

Не питай вече: – „Има ли душа?“ – – а се запитай кое в самия теб е „душа“ и как би могъл да я осъзнаеш!? –

Не питай вече: – „Има ли живот след смъртта?“ – – а се запитай какво можеш да направиш през своя земен живот, за да постигнеш съзнателен понататъшен живот във Вечността!? –

Не питай вече: – „Що е истина?“ – – а се запитай дали ти самият си истинен и изпълнен с решимост да не търпиш в себе си нищо, което би могло да помрачи твоята истина!? –

Ако по такъв начин задаваш своите въпроси, тогава нито един твой въпрос няма да остане без отговор, който да ти донесе така горещо жадувания вътрешен мир. –

За много неща е било питано досега, които съвсем не е необходимо да се знаят...

Така питащите са стигали до „отговори“, които са били само привидни, като

всеки един от тези привидни отговори по необходимост е водил до поставянето на нови въпроси, макар че понякога те са възниквали едва у следващите поколения...

Ако продължаваш все по същия начин да питаш, не само *ти самият* ще бъдеш изправен пред все нови и нови въпроси, но ще обремениш и *потомството* с немалко въпроси тъкмо там, където ти се е струвало, че му оставяш верни отговори! –

Затова погрижи се всеки въпрос, който те измъчва, да бъде винаги *правилно поставян* от теб, така че *непременно* да те доведе до *твоя*, задоволителен за *теб самия* отговор!

Никой друг не може да ти даде *твоя* отговор! –

Ти можеш да го постигнеш само като *преживяване*, а да го *преживееш* ще можеш единствено в *самия себе си*! – – –

Всичко, което обикновено бива наричано „отговор“ на най-важните и най-дълбоки въпроси, – дори когато той е даден от човек, когото потомството почита като „Бог“, – повдига все нови и нови въпроси във всяко ново поколение. – –

Такъв един „отговор“ може в най-добрия случай да бъде за теб само повод да намериш за себе си онази постановка на въпроса, която да те доведе до преживяване на истинския отговор! –

Нашите деди обаче са вярвали, – и то твърде често в миналото, – че външните отговори, които са се оказвали задоволителни за тях самите, са неопровержими и окончателни, така че само някой глупец или безбожник би дръзнал да търси други отговори...

Те може да са били наистина убедени, че по този начин оставят едно благодатно наследство на бъдните поколения...

Но сега ти, приятелю, достатъчно си се убедил на собствения си гръб какво злокобно *проклятие* тегне над това на-следство! – –

От теб сега зависи да премахнеш от света това проклятие!

Ала ти ще *можеш* да го премахнеш само ако *престанеш да предаваш без проверка* онова решение, до което твоите деди са се домогнали някога в усилията си да разгадаят себе си, и не очакваш от онези, които с готовност слушат *твоите* думи, да признаят получения *от тебе* отговор за *свой!* – –

Ако намериш в себе си отговора, който носи *мир* на *самия теб*, използвай го само за да помогнеш на другите да намерят правилната за *тях постановка на въпроса!*

Поставяй винаги правилно своите въпроси, така че те да получат наистина *безспорния за самия теб* отговор, – но недей мисли, че за другите е достатъчно

само да *приемат* твоя отговор, за да стане той и *техен*! –

Всеки един, който живее днес заедно с теб тук, на земята, както и *всеки бъдещ* неин жител, трябва *сам* да се научи да поставя правилно въпросите си, така че всеки да *преживее* вътрешно своя отговор на най-важните въпроси за своето собствено съществуване! – –

А който *разгатне* за себе си загадката на своя живот, нека се постарее единствено да предпази другите от заблудата, че някой земен човек би могъл да разгатне някога жизнената загадка и на *ближния* си! – –

Нека се намеси единствено *там*, където вижда опасност търсещите да бъдат *подведени* от наследството на своите деди! – – –

*

*

*

НАЙ-ГОЛЯМОТО БОГАТСТВО

Тук сега с право ще говорим за *твое-то* „най-голямо богатство“, защото само онова, което е *твое притежание*, – което принадлежи *единствено на теб* и не може да ти бъде *отнето* от никого, който и да е той, – само то може наистина да бъде *най-голямото твое богатство!*

Ти самият си това най-голямо свое богатство в онази *най-съкровена* същност на душата, до която не може да се докосне никой друг и която дори на *теб* се разкрива само като вътрешно *преживяване*, тъй като мисленето ти никога не би могло да я *об-хване!* – –

Ти усещаш *себе си* като „Аз“, – но сигурно си все още твърде далеч от съзнанието, че *всичко*, което си усещал досега в себе си като „Аз“, е само едно бледо *отражение*, – породено от същинското

ти *битие*, но забулено и силно помътнено от мъглата, която оставя като диря след себе си дори и най-ясната ти мисъл...

Само в редки, свещени мигове това същинско *битие* прониква през всичко мрачно в теб, за да стигне до твоето *мозъчно съзнание*, което тогава уплашено го възприема като *най-чуждо!*

И все пак *единствено* това същинско *битие*, което внезапно усещаш в подобни моменти като една *голяма, чужда сила*, е твоето истински *неотменимо притежание!* — — —

Всичко друго, което си *мислиш*, че притежаваш, може по всяко време да ти бъде *отнето*, — то ти принадлежи само за един къс период от отредените ти земни дни! —

Единствено това истинско *битие*, заченато отвеки в *Духа от Дух*, си *остава* во веки твое, след като твоето съзнание го възприеме веднъж в себе си. — —

Тези думи би трябвало вече да ти под-
скажат, че *единствено това битие* за-
служава да бъде оценявано като твое
„най-голямо богатство“, – независимо
че земният ти разум може да си *измисли*
хиляди неща, които според него заслужи-
ват повече тази оценка. –

Но ти все още не знаеш как да *изпол-*
зваш своето най-голямо богатство!

Приличаш на някой богат на земни
блага човек, когото поради някаква жес-
тока и налудничава прищявка са възпи-
тали в крайна *бедност*, и сега, без да *по-*
дозира нищо за своето богатство, той
проси най-наивно хляба си там, където
всичко е негово...

Твоят земен живот ще остане наисти-
на *„безсмислен“*, ако ти самият не го из-
пълниш със *„смисъл“*, състоящ се в това,
че само този живот може да ти помогне
да *опознаеш* своето най-голямо богат-
ство *чрез противопоставянето му с*

привидните богатства на привидния свят! – –

Необходима е обаче и *твърдата ти решимост* да се научиш да опознаваш и разбираш онова, което твоят земен живот може да ти разкрие!

Не бива така да робуваш на *привидните си богатства*, че да те напусне всеки стремеж, способен да пробуди в теб онези сили, от които се нуждаеш, ако искаш да разпръснеш мъглата, предизвикана от твоето земно, неясно мислене, за да постигнеш накрая в себе си *онова*, което трябва да остане твое *вечно* притежание, стига да си упражнил веднъж своето право на собственост върху него! – –

Ти държиш все още „фокуса“ на своето съзнание изместен *навън*!

Погрижи се, приятелю, да го насочиш отново *натам*, където *преди еони* е вече бил и където той тогава ще остане *завинаги твое достояние*! –

В противен случай, когато един ден ти се наложи да *напуснеш* този земен живот, – колкото и здраво да си се вкопчил в *привидните* си *богатства*, – „фокусът“ на твоето съзнание ще се окаже във *вечната пустота*, и ти ще можеш да го намериш отново в *себе си* едва след нови, изпълнени с мъки еони. – – –

Много по-лесно е, отколкото може би си мислиш, *още тук, на тази земя*, да се върнеш към своето най-вътрешно *битие* и да усетиш себе си *там*, където си вечен *собственик*!

Това все още *не е* очакваното „*съединение с Бога*“, – и ти *не* ще можеш да преживееш себе си в Бога, съединението си с *Божественото* в теб, преди да си се осъзнал в своето истинско *битие*! – –

Именно *натам*: – към *тази най-съкровена вътрешна същност*, трябва да насочиш цялото си *самосъзнание*, ако

искаш твоят земен живот да получи „смисъл“ чрез самия теб!

Ти непременно ще *постигнеш* онова, към което се стремиш, ако – независимо от *радостта* си от външния свят – винаги поддържаш будно в себе си чувството, че в теб живее и нещо *друго*, стоящо много по-високо от *всичко*, което можеш някога да срещнеш във външния живот, и че това „друго“ си *ти* самият! –

Ти си нещо „*друго*“ само по отношение на *външния свят*, както и по отношение на онова, което – погълнат от този външен свят – обикновено *смяташ за самия себе си*!

Както днес, когато казваш „Аз“, съдържанието на това самоусещане се изчерпва само с *тленни* неща, така един ден, – след като откриеш вече най-съкровената си същност във „фокуса“ на своето самосъзнание, – ще казваш по същия начин „Аз“, но *съдържанието* на

това тъй ново за теб „Аз“ ще се изпълва единствено с *непреходни* стойности, почти недокоснати от онова, което тук на земята и занаят пред остава преходно и тленно! — — —

По същия начин казва „Аз“ и постигналият истинско *съединение с Бога* Учител, но *при него* съдържанието на това „Аз“ е просветлено и от сияйните лъчи на *Божественото*, в които непреходната същност на човека искри като диамант в лъчите на земното слънце...

Не се оставяй да бъдеш заблуден от разкази за хора, които са си въобразявали, че са стигали до своя Бог в състояние на *екстаз*, тъй като не са могли да схванат по обичайния за тях начин собствената си най-съкровена същност и затова са я почувствували като нещо *външно за самите тях!*

В това свое „екстатично“, транспонирано навън състояние те са съзрели са-

мите себе си като нещо отделно от собствената си индивидуалност и това чуждо за тях нещо им се е сторило толкова възвишено, че не са могли да го изтълкуват иначе освен като слизане в тях на самото Божество. — —

Тази дълбока заблуда се е срещала през всички времена и при всички народи!

Безбройни като есенни минзухари по мочурливите ливади, и днес в някои верски кръгове никнат такива мними „блажени“, но само малцина от тях намират своя летописец!

Следвай като пътеводна нишка сигурното убеждение, че *всеки* духовен опит, стига той наистина да се основава на *вечната Действителност*, е винаги едно чисто индивидуално преживяване, свързано единствено със собственото „Аз“!

Предупреждавам те най-сериозно срещу всяко невидимо „Ти“, което иска да

ти се представи за духовен „Учител“ или дори за „глас Божи“!

Можеш във *всички* случаи да бъдеш абсолютно *сигурен*, че по този начин до теб *никога* не идва вестителство от царството на *чистия Дух*!

Не бих желал да изпитваш *страх от всичко невидимо*, но мой *дълг* е да те предпазя тук от гибелни увлечения, а ако искаш да узнаеш повече за тези неща, ще намериш в книгите ми немалко други места, където се говори подробно за онова, което само загатвам сега. –

Може би ще е достатъчно да ти кажа тук, че *всичко*, което идва от *Духа Божи*, стига до теб единствено посредством *твоята най-съкровена същност*, изхожда само от истинското ти „Аз“ в твоето вечно битие!

Тогава ти *чувствува*ш: – „Да, аз *зная*! Но *това* знание е съвсем *различно* от *всичко*, до което съм се домогвал, разчитайки само на себе си!“

В теб нещо „говори“, – но това „нещо“ говори винаги на твоето най-вътрешно, истинско *битие*, и *твое* *същинско* „Аз“ става *посредник* на онова, което получава в Духа на Вечността...

Така само може да ти бъде дадена от Духа и онази способност, от която се нуждаеш, за да се научиш с непоколебима сигурност да *различаваш* *Духовното* от творенията на своята толкова пластична и дейна *фантазия*...

Точно така стоят нещата и с истински *духовно зрящия*, когато действителни духовни явления се съгъстват до *видими* за него образи!

При това съзерцание той винаги остава *активен*!

Образите *не* му биват *натрапвани*, ако те произлизат наистина от *чистия Дух*...

Дори ако още не е постигнал способността сам да *определя* какво да наблюда-

дава, всеки, който *може* да вижда в Духа, знае, че си запазва *свободата* да *възприеме* духовните образи, или пък – ако няма нужда от тях – веднага да направи така, че те да *изчезнат* от вътрешния му взор!

Един образ, който произлиза от *субстанциалния, чист Дух*, не може никога да „*преследва*“ човека, – той никога няма да му се покаже, ако е *нежелан*, ако вниманието на зрящия е насочено към други неща!

Който чувствава каквато и да е *принуда* при съзерцаването на вътрешни образи, може да бъде *напълно сигурен*, че те в *никой* случай *не произлизат от Царството на чистия, субстанциален Дух*, – колкото и да създават илюзията, че идват от най-висшите сфери на Светлината! – –

И до днес още тази гибелна заблуда залива света, и до днес още нейната лепкава кал покрива едва ли не всяко

свидетелство за истината, стигнало до нас от древността.

Един ден човечеството отново ще открие, че древните не са били чак толкова суеверни, когато са говорили за „*обладани*“ от зла сила хора, и немалко учения, които продължават да намират привърженици, ще бъдат с пълна сигурност разобличени като плод на тази „*обладаност*“! –

Искаш ли, о, търсещи, да намериш в себе си своето *най-голямо богатство*, не бива никога да забравяш, че можеш да го постигнеш само *при пълна свобода на волята*!

Ти можеш да го *търсиш* и накрая да го *намериш* в себе си, но имаш също и свободата да го *оставиш без внимание*!

Ако обаче си твърдо решен да го *търсиш* в себе си, пази много зорко свободата си от онези мрачни сили, които, притаени в невидимия свят, дебнат всяка

възможност да заробят душевните сили на някой човек!

Това са същества от невидимата част на този *физически* свят и всички чудеса, които умеят да правят, спадат към същия невидим свят.

Те *не* подбират *никакви средства*, когато става въпрос да подчинят на *своята воля* душевните – а твърде често и физическите – сили на един човек...

Дръж се настрана, когато срещнеш хора, които доверчиво се прекланят пред някои непонятни неща в този външен свят тъкмо поради тяхната „непонятност“ и после заключават въз основа на този външен опит, че наблюдаваните странни „чудеса“ били изява на истинския Дух на Вечността! – –

Само *в себе си* ще преживееш един ден *истинското* чудо, след като изпълниш необходимите за това предпоставки! –

Само в тебе – в твоята най-съкровена същност – се намира твоето *най-голямо богатство*, и то съдържа *всичко* необходимо за твоя вътрешен *мир*! – –

Единствено *от теб* зависи дали ще подхранваш своето „Аз“ с усещанията на този *външен свят*, обвързан все с това *привидно „Аз“*, или пък действително и во веки ще станеш и останеш „Аз“ в *своето най-голямо богатство*. – –

Още тук, в това *земно съществуване*, ти можеш да намериш своя „*вечен живот*“, както са ти обещавали всички истински мъдречи, тъй като те самите са го *намирали* в себе си, – и наистина: *едва тогава* ще можеш без *угризения* да се наслаждаваш на временните радости на този *земен живот*! – – –

*

*

*

„ЗЛИЯТ“ ЧОВЕК

Някога, доста отдавна, живял един мислител, който не намерил да каже за човека нищо по-добро от това, че у него, още от дете, била заложена склонността към „злото“.

Само един много огорчен баща би се съгласил с тези думи...

Щом ти самият не си „зъл“, непременно и в детето си ще откриеш „доброто“, затова няма да ти се налага тепърва да възпитаваши у него нещо, което всъщност му е вече *вродено*. –

Дори може би ще установиш, че и предполагаемата „злина“ в подбудите на детската природа съвсем не е плод на *зла воля* и може много лесно да бъде обяснена по *друг* начин!

Искаш ли да стигнеш до правилна преценка на тези неща, трябва да бъдеш особено *внимателен* и в никой случай да

не се доверяваш на своите *пред-разсъдъци!*

Глупаво ще бъде обаче и да се стремиш да отричаш „злото“, което *може* да се появи *по-късно* у човека, или пък да си затваряш очите пред него...

Ала какво друго е това „зло“, ако не извращаване на един вроден в *животинската природа* на човека инстинкт!? –

Нали не би нарекъл *първично* „зъл“ този *инстинкт за самосъхранение*, който едва в своето *израждане* се превръща в нагон към злото! –

И у *другите* животни, които толкова грижливо се стараеш да разграничиш от собствената си *човешко-животинска* природа, си въобразяваш, че виждаш „злото“, тъкмо защото преоткриваш в тях тази своя животинска природа и правиш грешката да пренасяш мотивите за собствените си постъпки в инстинкта на животното.

Но вгледаш ли се по-внимателно, лесно ще се убедиш, че *не* си бил прав да говориш тук за „зло“, тъй като въпросният инстинкт за самосъхранение – дори когато се проявява по *жесток* начин – съвсем не е *изроден* при животното...

У всички останали животни той винаги се среща в точно определени *граници*, свързани с особеностите на всеки животински вид.

Единствен човекът разкъсва понякога присъщите и на неговата животинска природа граници и *единствено у човека* инстинктът за самосъхранение може да приеме страшно *изродени* форми! – –

Тогава ти виждаш как този инстинкт се разраства без-гранично, подхранван от фантазията на човека, раздухван от силата на неговото въображение! –

Когато наблюдаваш как другите животни *измъчват* плячката си, преди да я изядат, ти доста прибързано се поддаваш на изкушението да окачествиш това

тяхно поведение като свидетелство за присъщата им „злост“, докато тук се проявява само *радост от намерената храна*, задоволство, че *държат здраво пляката в своите лапи*, и не на последно място, *разтоварване от голямото напрежение*, породено от дългото *дебене* или от усиления *лов*. –

Чувал си за диви зверове, които стават *безопасни*, след като се *наситят*, както и за такива, които дори и сити се *нахвърлят* върху всяко живо същество.

Но и животното, което убива просто от „*кръвожадност*“, пак не бива да наричаш „зло“, защото иначе погрешно би приел съчувстващата способност на своята *човешка* душа за присъща и на неговата животинска природа!

С право се твърди, че животното има „душа“ – *този* вид душа съществува и у тебе, но тя е изградена само от *физически* флуиди и не бива да бъде смесвана с *вечната* душа от океана на ду-

шевните сили, която изживява себе си единствено в *човешкото* животно, *наред* с неговата „животинска душа“. –

Единствено силите на *вечната* душа те правят способен да се „*вживееш*“ в предполагаемите усещания на друго живо същество! Единствено *тези* сили ти дават възможност да *съчувствува*ш на друго живо същество, когато го виждаш да страда!

Животното би могло дори да окаже *помощ* на друго животно, когато усети, че то има нужда от тази помощ, но *никога* няма да е в състояние да *съчувствува* на страданието на другото животно.

То просто съзнава: – едно същество от моя вид е изложено на опасност, и се опитва – в най-добрия случай – чрез това друго животно да запази *своя* собствен вид.

В „душата“ на животното може да се открие и учудваща преданост, както и уплаха или скръб, когато вижда как стра-

да друго някое животно, при което и човекът е за него просто едно такова „друго животно“, – но не и истинско *съчувствие*, колкото и да са склонни хората да го приписват на някои животни.

Кучето, което страда поради отсъствието на своя господар и става неспокойно или дори отказва да се храни, действа от неопределен страх за този, с когото толкова е свикнало и чиято воля му е толкова приятно да усеща, но неговото поведение съвсем *не се определя* от някакво *съчувствие* и не зависи ни най-малко от това, дали стопанинът му го е продал и се радва на най-добро здраве, или пък е вече мъртъв...

Така и „дивото“ животно, което *измъчва* своята плячка, не изпитва абсолютно никаква радост от тези *мъки* на своята жертва, тъй като *радостта* от мъките на другия предполага винаги наличието на способност за *съчувствие*,

дори когато това съчувствие се възприема не като *болка*, а като *наслада*. –

Също и животното, което убива – както обича да се изразява човекът – от чиста „кръвожадност“, или предпочита *кръвта* като храна, или се стреми да премахне същества, които биха могли да станат по-късно опасни за него, а понякога просто не може да овладее *ловната си страст*, щом подуши желаната *плячка*. –

Не бива никога да обвиняваш и най-свирепия хищник в „зла“ *постъпка*, – в изпитване на *наслада* от „злото“, – в „злина“ в човешкия смисъл на думата!

Но дори и „злият“ човек е често пъти само оръдие на своя *инстинкт за самосъхранение* или на *инстинкта за запазване на рода*...

Онова, което ти изглежда „зло“ у него, може да остане все още в *границите*,

наложени на тези инстинкти от природата...

Едва когато тези граници бъдат *надхвърлени* от човека, инстинктът се *изражда* и приема отвратителни форми!

Тогава този инстинкт се превръща в нагон за унищожение *заради насладата от самото страдание*, причинявано на другите...

Едва *тогава* сме изправени пред *истинско „зло“*!

Едва *тогава* „*злото*“ се създава *от човека*! — —

Но то се създава *преди още да се е проявило външно*, защото всяко „*зло*“ поклъва и се ражда в *мисълта*!

То съществува първо като *мисъл*, *преди да може да породи от себе си думи и дела*! — —

Знай, че „злото“ е *противно* на природата, че то ѝ е *наложено* от *човека*! – –

Щом инстинктът за самосъхранение започне да *хипертрофира* и да се *изражда*, тъй като човешката мисъл е *скъсала всички граници*, които са му *наложени* и в *човешко-животинската* природа, той *по необходимост* се превръща в нагон към „злото“, който довежда *понататък* до изпитване на *наслада* от „злото“ и от *причиняването на страдание*! – –

От всички *видими* създания *единствен човекът* е този, който *твори* „зло“ във *видимия свят*!

Измежду всички достъпни за *физическите* сетива същества *единствен той* притежава тази *способност*, тъй като *само той може* да разкъса чрез своето *мислене* онези граници, които *преграж-*

дат инстинкта за самосъхранение в животинската природа! – –

Но не мисли, че всяко „зло“ се ограничава единствено в този свят на видимостта и може да се създава само в човешката сфера на действие!

Съдбоносна може да се окаже тази заблуда за теб! – –

Трябва да бъдеш предпазлив и по отношение на невидимото, тъй като онова, което е достъпно за *твое* сетивно възприятие в света на външните неща, представлява само една *минимална* част от този свят и би било неразумно да оставиш без всякакво внимание далеч *по-голямата*...

В невидимата част на този външен свят се срещат немалко същества, които би нарекъл „зли“ по същия начин, по който говориш и за „зли“ *животни*, докато и тук, и там действа само *инс-*

тинктът за самосъхранение и за запазване на рода. –

Тук се крие и нещо друго, приличащо повече на *яростта на затвореното в клетка животно*, – яростта на животното, което иска да се измъкне на ширналата се пред очите му, но все още недостъпна за него свобода...

Има накрая и такива същества, които също като видимия земен човек притежават способността да *разкъсват в мисълта си границите*, наложени на техния инстинкт за самосъхранение, тъй като мисленето в Космоса съвсем не е непременно свързано с физически мозък, независимо че за *човешкото животно* тук на земята то става достъпно единствено чрез мозъка. – –

Подобно на земния човек, тези същества също създават и раждат „зло“ в *мислите си*, но тук мисленето *не се натъква на съпротивата*, която то трябва да преодолее при превръщането си в мозъч-

на функция у човека, затова мислите на тези същества се изявяват с *несравнимо по-голяма* сила и по този начин цели водопади от неизмерими бедствия се изливат непрестанно във видимия свят, скрити за съзнанието на човека на тази земя и все пак възприемани от него, – и то в повечето случаи без каквато и да е съзнателна съпротива! – – –

Смятай се за щастлив, че си все пак *защитен от стените* на този видим свят и – стига наистина да *искаш* това – можеш да се *спасиш* от тези могъщи приливи на „злото“, като избягаш от тях в *своята собствена извисеност!* –

Пази се да не направиш сам пробива, през който да нахлуе при теб отровната тиня на „злото“, породено от тези невидими същества! – –

Но мнозина *рушат* несъзнателно тази стена *чрез своите собствени мисли...*

Всяка „зла“ или изпълнена с омраза мисъл – колкото и за „справедлива“ да смяташ изпитваната от теб омраза – те поставя, без да съзнаваш това, в пълна *зависимост от демоните на невидимия свят!* – –

Тогава ти сам ги *призоваваш* – сам им *проправяш път до себе си*, – а те много добре знаят как да свият гнездо на своите мисловни сили в теб! –

Така безброй хора са бивали вече „*обладани*“, без да подозират това, и всеки земен ден прибавя към техните редици нови и нови клетници! – –

А попаднеш ли веднъж в полето на действие на тази страшна сила, *нищо* друго не може да те спаси от нея освен твоето решително, *пълно вътрешно отречение от всяка мисъл за омраза*, колкото и *слаба* да е тя, независимо срещу кого или срещу какво е отправена, – *нищо* освен *твоят окончателен и непоколе-*

бим *отказ* да търпиш дори и най-малкия изблик на „*злоба*“ в себе си!

Има учения, които се стараят да ти втълпят, че всяко зло било празна „*илюзия*“, тъй като всичко в Космоса „*трябвало*“ да бъде непременно *добро*, защото било сътворено в края на краищата от *Бога*, а Бог можел да твори само добро.

Този възглед е *твърде повърхностен*, макар някои да стигат чрез него до едно истински оптимистично отношение към живота.

Наивниците, които тъй лесно се задоволяват с подобна въображаема мъдрост, могат да се сравнят с туристи, които, без да подозират грозящата ги опасност, безгрижно крачат по снежната преспа, избягвана и отдалеч заобикаляна от всеки опитен планинар...

И по козирката на снежната преспа може в крайна сметка да се стигне до

върха – ако вървящият по нея има „повече късмет, отколкото разум“ и ако крехкият навей издържи теглото му...

Така и в споменатите тук учения се крие мъничко истина, и който съумее да я намери, може въпреки всичко да я използва като мост над тъмната пропаст на загадките, свързани със земния живот.

Истината в тези учения се състои в това, че всяко зло се създава единствено в един *свят на привидността*, – била тя *видима* или *невидима*, – и престава да съществува за всеки, който се е издигнал над тези илюзорни светове...

Но ако приемеш тези евтини учения *така, както са поднесени*, в техния *буквален* смисъл, тогава е логично да окачествиш *всичко*, което те заобикаля на земята, като *чиста* „илюзия“ – включително и „доброто“, – при което едва ли ще можеш да отречеш, че този „илюзорен свят“ често пъти става доста *осезаем* за теб именно защото съвсем не е една

лишена от всяка реалност илюзия, –
съвсем не е само някакво неосезаемо
„нищо“, – и че съвсем не ти си този,
който определя дали той да съществува
или не. –

Затова недей да се заблуждаваш от по-
грешните заключения на такива прибър-
зани лъжеучения, които без съмнение са
под твоето достойнство!

Трябва да смяташ за *погрешно* и вся-
ко учение, което говори за „злото“ като
за едно *наследство*, от което не можеш
да избягаш в *земното си тяло*! –

Наистина, – от своите прадеди ти мо-
же би си наследил в кръвта си *склон-*
ността към „злото“, „злото“ обаче съв-
сем не е присъщо на *твоята природа*!

Колкото и силно да те привлича уна-
следената *страст* към „злото“: – докато
не вложиш в тази *страст своята воля*, тя
няма да има *никаква* власт над теб!

Който става жертва на дебнещите в *кръвта* му гибелни *страсти*, води глупава игра със самия себе си и не знае още нищо за собствената си сила!

Предците, чиято кръв тече в твоите жили и които може би не са съумели да овладеят навремето поривите на тази своя кръв, нямат абсолютно никаква власт върху *твоята* воля!

Единствено от *твоята* воля зависи сега дали ще се научиш да *влaдееш* *кръвта* си, или пък ще се оставиш да бъдеш неин роб! – –

Става обаче въпрос наистина за *твоята воля*!

Голото *желание* няма да може с *нищо* да ти помогне! –

Но повечето хора се самозаблуждават, когато говорят за своята „*воля*“, тъй като имат всъщност предвид или *желанията* си, или *страстните пориви* на сво-

*ята кръв, които трябва да бъдат преодо-
лявани чрез волята. — —*

Мнозина не си дават сметка до каква степен се самозаблуждават, когато си повтарят, че били „прекалено слаби“, за да окажат успешна съпротива на поривите на кръвта си, а пък във всеки мрачен час могат да се уловят как се наслаждават и как разпалват в себе си тъкмо тази страст, срещу която били искали, според собствените си твърдения, да се борят...

Безброй хора се отдават на лекомислена игра със своите желания, макар много добре да знаят, че изпълнението на тези желания може да се осъществи в крайна сметка само в „злото“...

А когато страстните им пориви и желания породят „злото“ и причинят тежки последици, същите хора започват да се оплакват от своята „съдба“ и стават направо виртуози в жалкото изкуство

да стоварват собствената си вина върху гърба на *другите!* – –

Колко много хора биха могли да променят коренно съдбата си, ако бяха решени да не правят абсолютно *никакви отстъпки* на своите тласкащи ги към „злото“ пориви *още от самото начало* – веднага щом започнат да ги усещат! –

Когато зароденото в представата „зло“ се устреми към външна *изява, тогава* силите на човека са вече *сломени*, – тогава *волята* се е обединила вече със „злото“!

В *самоизтезание* се превръща тогава *безнадеждната* съпротива!

Трябва да *задушиш още първия, най-слаб порив* към „злото“, *преди* той да е укрепнал до чувство или да се е превърнал в *мисъл!*

Ако запазиш вътрешната си *бдителност*, ще ти бъде *лесно* да избегнеш всяка опасност!

На самия себе си трябва да се довериш, и на собствените си сили, които са по-могъщи от всяко възможно изкушение! – –

Не напразно са ти дадени тези сили, и ако те ти се струват все още недостатъчни, ще можеш да ги *укрепиш* само чрез *постоянно упражняване!* –

Доверяваш ли се смело на *себе си*, ти имаш наистина правото да се надяваш и на висока *духовна помощ!*

Тогава тя ще се осъществи по такъв начин, който непременно ще ти позволи и *сам да си помогнеш!* – – –

* *
*

**СВИДЕТЕЛСТВО ОТ СВЕТА
НА СВЕТЛИНАТА**

Сигурно, приятелю, не са ти напълно непознати онези мигове, в които – сякаш без причина – изведнъж, и често пъти сред шумно общество, те обхваща едно странно чувство на *безгранична отчужденост* от заобикалящия те свят, съпроводено с пробуждането на някакъв неизказан *копнеж*, който понякога часове наред не те напуска. –

Ако се опиташ да си припомниш този копнеж, сигурно днес би ми казал:

«Това бе един копнеж по предусещаната, неизмеримо далечна родина на моята душа!»

Това бе копнеж по съединение със сияйни същества, които могат да почувствуват и да разберат най-съкровените ми преживявания!

Това бе горещо очакване на едно незнайно, голямо щастие, което ми изглеждаше все пак странно познато!»

Може би това преживяване е будело и известно учудване у теб, тъй като не си успявал да намериш обяснение, от какво би могло да е предизвикано то...

Там, където в този момент те е заобикалял плътно външният свят, не се е забелязвало нищо, което да го породи.

А по-надалеч не си се осмелявал да търсиш, понеже не си искал да изпаднеш в суеверие. –

Така ти си нарекъл своето преживяване: „едно особено настроение“, – защото мисълта ти е била уморена да търси друго обяснение.

Но ти все пак си имал пълно основание да търсиш коя е *причината* за това странно преживяване и ако беше продължил да търсиш по-нататък, щеше в края на краищата да установиш, че твоето усещане е било породено *от неосъз-*

натото докосване до един невидим за тебе свят. — — —

Ти всъщност си преживял едно *истинско свидетелство от Света на Светлината* сред кипежа на земния си живот, и всичко, толкова привично за теб дотогава, ти се е сторило изведнъж странно „чуждо“, защото макар и за миг ти си бил просветлен от онова сияйно Царство, което е истинската родина на твоята душа. — — —

И ти си бил неизбежно обземаан от онзи *копнеж*, защото при допира между двата свята несъзнателно си чувствувал, че земният външен свят, макар и тъй добре познат, ти е всъщност дълбоко „чужд“. — — —

Ето моя съвет: *следи внимателно в бъдеще за появата на такива моменти и приемай с благодарност онова, което те ти носят!*

В тези мигове се крие *чудотворна сила* и те могат да упражнят голямо въздействие върху твоя живот!

В теб могат да настъпят най-съществени промени, ако се взреш с откритата душа в техните чудеса! –

И ако заостриш вниманието си, скоро ще забележиш, че тези мигове се повтарят винаги *през точно определени интервали от време!* –

Ще забележиш също и това, че тези интервали стават толкова *по-къси*, колкото *по-високо* *цениш* онова, което ти дава съприкосновението между двата свята! – –

Мнозина търсят да съзрат Света на Светлината, и все пак не могат да го открият.

Но в такива мигове *всеки* може да преживее свидетелството от този свят, макар и никога да не *се е стремял* да го получи!

Някои обаче смятат, че подобно преживяване *не е от особено значение за тях*, тъй като според *тяхната* представа Светът на Светлината трябвало да им се разкрие в целия си ослепителен блясък, за да могат да го признаят...

Те очакват той да засвидетелствува за себе си, така да се каже, според *техните предписания*. —

Развихреното им *въображение* не им позволява да се вслушат в леките трепети на сърцето, които единствени могат да засвидетелствуват за Света на Светлината пред стоящите все още въвн от него търсещи! —

Навсякъде се разправят най-невероятни басни, и различни нездрави порождения на фантазията объркват всячески душиите, затова няма нищо чудно, че тъй малко хора знаят за Света на Светлината въпреки неговите непрекъснато повтарящи се свидетелства. — — —

Хората изобщо *не могат* да допуснат, че *Вечното* се оказва толкова *просто*!

Те очакват да изпитат изтръпнали, „*вън от себе си*“, действието на магически сили и стигат само до далечно предугаждане за чудната възвишеност на един надхвърлящ всяка представа свръхземен свят...

Но ако искаш наистина „*да узнаеш*“ нещо, ще трябва да внимаваш за едва доловимите знаци, възприемани дълбоко вътре в теб!

Светът на Светлината ти е толкова близък, колкото и светът на външните неща, — но той няма *никога* да ти засвидетелствува за себе си, ако не възпиташ своето чувство да усеща ефирния флуид, който е негова същност и негово жизнено дишане. — —

Допирът между двата свята се осъществява единствено чрез възприемането на *трептенията на светлата, реална духовна субстанция* от твоето съз-

нание, дори и да *не* си успял да разбереш онова, което е стигнало до съзнанието ти...

Има наистина и *още* нещо, което би могъл да преживееш *далеч по-ясно*, – но ти ще си останеш вечно *пред* дверите на това преживяване, ако не се вслушаш в първите, най-леки трепети на своето сърце!

Тях можеш да почувствуваш на всяко място и във всяко душевно състояние, стига само да бъдеш истински внимателен.

В най-дълбока *скръб*, както и в най-светла *радост* могат те да се преживеят, – сред най-големия *външен кипеж*, както и в най-дълбоката тишина на твоето *уединение*...

На брега на разбунтуваното море, както и по високите планински върхове, – в полето и в гората, както и в затворената стаичка...

Една творба на *изкуството* може да стане за тебе повод да дойдеш до вътрешно съприкосновение със Света на Светлината, както и някое съвсем дребно чудо на *природата*...

Не е необходимо да търсиш подходящо място, нито да извършваш някаква предварителна подготовка!

Добре ще бъде, ако вместо това се държиш винаги на такава висота, която да ти даде правото да очакваш това свято преживяване! –

Живей с отворени очи и с радост във външния свят, приеми го като нещо, което ти е дадено тук на земята, – внимавай само да не се „загубиш“ в него, защото това ще се окаже гибелно за теб! –

Каквото и да ти се случи да преживееш във външния свят, – винаги трябва да оставаш *господар* на своето преживяване! – –

Не се оставяй да бъдеш уловен в примката на стремежите към измамна

свобода, като птица, попаднала в мрежата заради някоя мизерна троха!

Не всичко, което си позволяваш, *ти е наистина позволено!* –

Не можеш да влезеш в „контакт“ със *Света на Светлината*, ако търсиш своето благополучие, вечно заровен само в *тленното!* – –

По-чистото от всичко най-чисто в този земен свят не може да се смеси с гнилостния прах на мрака.

Ти не ще можеш да *почувствуваш* Света на Светлината при допира му с твоя външен свят, докато оставащ *заслепен* от измамната *мъждукаща светлина* и надценяваш земните блага, които загубват всякаква стойност, когато един ден бъдат разкъсани оковите, привързващи те към тази земна твърд! – –

Колкото и здраво да си окован в земните вериги, ти все пак оставащ *свободен* да направиш своя *мъдър избор!* –

Ще трябва да се научиш, от *двете възможности*, пред които те поставят определени земни обстоятелства, да *избираш* винаги *онази*, която те води *по-нависоко*, и да *избягваш* другата, която ти пречи да останеш на достигнатата от теб висота! — —

Достатъчно е да запазиш известна *бдителност*, когато си изправен пред такъв избор, и тогава винаги ще знаеш *коя* възможност да избереш!

Може наистина да се каже, че „*противоположностите* се докосват“, когато Светът на Светлината идва в съприкосновение със земния свят у теб, и все пак само *еднородното* е онова, което осъществява този *контакт*...

Искаш ли с будно съзнание да разбереш нещо за съществуването на Света на истинската Светлина, когато той се докосне до твоя външен живот, към него

трябва да се е устремило *най-висшето в теб*. — —

Само онова в теб, което е *сродно* със Света на Светлината, ще може да се *съедини* с неговата Светлина...

Този свят ще ти *даде знак* за себе си *дори и тогава*, когато в теб няма още *нищо* дотолкова *просветлено*, че да може да се *съчетае* с духовната Светлина, ала с *будно и ясно съзнание* ще бъдеш *съединен* с него едва тогава, когато той *може* да се *докосне* в теб до нещо *сродно!* — —

Тъкмо затова е толкова необходимо да развиваш *всичко възвишено* в себе си, и ти ще *сториш* много добре, ако винаги *поддържа*ш съзнанието си насочено към *най-висшето в теб!*

Ще трябва да го *отклоняваш* от *всичко*, което не може да се *съчетае* с *най-възвишеното* в теб, и много неща, които отдавна са ти станали за *съжаление навик*, ще трябва *окончателно* да *изчезнат* от *твоя живот*, ако *искаш* да се

съединиш някога съзнателно със Света на Светлината! – –

И тогава за теб непременно ще настъпи денят, в който ще добиеш способността с радост да схванеш почти необхватното.

Целият земен мрак ще бъде тогава просветлен за теб от възвишената Светлина!

Онова, което дотогава е било за теб само едно далечно *предусещане*, ще ти бъде дадено сега като *сигурно преживяване*!

Светът на Светлината, който толкова често ти бе свидетелствувал преди това за себе си само за да *изчезне* всеки път отново, ще ти стане тогава по всяко време *достъпен*, – винаги разкрит за твоето будно съзнание! – –

*

*

*

СТОЙНОСТТА НА МЪЛЧАНИЕТО

Стремящите си към вътрешна *Светлина* и към онзи мир, който външният свят *не може* да даде, трябва да се научат да *мълчат*, ако искат да се доближат до своята висока цел! –

Мнозина щяха отдавна вече да са постигнали в себе си Светлината, ако само можеха да *мълчат*!

Но повечето хора, изглежда, вярват, че трябва веднага да споделят и най-дребното си вътрешно преживяване...

И най-леките волеви импулси, насочени към вътрешно *търсене*, биват обезсилвани с празни приказки още *преди* началото на самото търсене – а ако търсещият наистина е стигнал до някакво *вътрешно преживяване*, той изобщо не спира да *говори* за него, докато всяко въздействие на това преживяване не бъде напълно *заличено* от неуморния му език,

който въпреки всичко не престава да проглушава ушите на околните.

Мозъкът му продължава автоматично да работи и да открива все нови неща, които „трябвало да се *споделят* с другите“...

Тук не говоря за онези изключително редки случаи, когато един *призван духовен Учител* очаква търсецът сам да му разкрие своите вътрешни преживявания.

Необходимостта да се говори може тогава да се превърне в най-действен фактор на *обучението*, като същевременно на търсецът се възлагат и други задължения, изискващи *умението да се мълчи*.

Но и в тези случаи той трябва да се научи да *мълчи* по отношение на вътрешните си *преживявания*!

Той има правото да говори за тях *единствено* пред онзи, на чисто духовно *наставничество* се е доверил, независи-

мо дали този негов Учител изхожда от *собственото си* просветлено познание, или действува по висше *пълномощие*...

Само с *изрично позволение* ученикът може да говори за вътрешните си преживявания пред *онези, които подобно на него се намират под духовно наставничество*.

Така е било през всички времена, – така ще бъде и след хилядолетия!

Онези, за които са предназначени *моите думи*, несъмнено ще ме разберат...

Всякакви *приказки* за каквито и да било стремежи от духовно естество представляват най-пагубно *пилеене на силите*, докато *целта* на тези стремежи все още не е действително *достигната*! – –

Ала говоренето става *още по-опасно*, когато търсецят се разприказва *пред други търсеци* за неща, които вече е преживял в себе си, но които неговите спътници ще преживеят може би един

ден под съвсем друга форма, тъй като всеки духовен опит си остава *индивидуално обусловен и неповторим*. — —

Такъв един словоохотливец може да причини *неописуема вреда и на себе си, и на другите!*

Никъде не се върши с най-безотговорна наивност такова злотворно шарлатанство, както в кръговете на онези, които се стремят към духовна Светлина! — — —

Тук всеки, който далеч не е още в състояние и *сам на себе си* да помогне, е убеден, че може да помага *на другите*, и макар *самият* той да има толкова голяма нужда от помощ, си въобразява, че единствено *околните* се нуждаят от нея...

Тази така безпомощна готовност да се помага се поражда не на последно място от една *неосъзната душевна суетност*, но тя не би могла да намери широко поле за действие без неудържимата приказливост на другите. —

Дано не разсърдя някого с това сравнение, но ми се иска да нарека тази магия да се приказва „разстройство на душевното храносмилане“, тъй като този драстичен образ е напълно уместен в случая!

Никой не е вече в състояние да задържи нещо в себе си, затова няма нищо чудно, че само премалцина извличат духовни сили от своите духовни преживявания! —

Рафтовете на книжарниците се оказват вече недостатъчни, тъй като днес всеки читател на вестници и списания, който е решил, че вече е натрупал щогоде сносна информация по някакъв въпрос, се чувства призван да напише книга по него.

Същото се наблюдава и при повечето търсещи, които, устремени към духовна Светлина, смятат, че веднага трябва да разкажат на „духовно сродните“ души за

всяко постигнато прозрение, колкото и малко да е то, щом усетят и най-незначителния признак на вътрешно духовно преживяване.

Тази нужда от споделяне се поражда и непрекъснато се подхранва от убеждението, че търсещите можели „да научат нещо“ един от друг, като се забравя, че тук става всъщност въпрос за едно „преживяване“, което не може да се „научи“ и се постига единствено от собствен опит. — — —

А онова, което наистина трябва да се научи, за да може да се стигне до този опит, е било съобщавано през всички времена от *призиваните* да поучават, и всички тези учения са поставяли условието да се пази *мълчание*. — —

Дори когато повелята за мълчание се е отнасяла до неща, чието запазване в тайна изглежда по-скоро като някаква не-нужна игра на криеница, истинският мотив за налагането на такова условие

трябва в повечето случаи да се търси в дълбокото разбиране на *благовторното въздействие* на мълчанието...

За да могат вътрешните преживявания на един земен човек да *преобразят* душата му, така че онова, което е било до тогава неясно за него, да стане светло и ясно, необходимо е душата да остане *тиха!*

Дори *собственото мислене* би трябвало да не вдига много вътрешен шум около това преживяване!

Единствен духовно съвършеният Учител знае какво може да се каже с думи, а когато поучава някой *търсец*, той и от него ще изисква да бъде казано *само толкова*, колкото може да се каже, без това да навреди на душата, чието развитие е призван да подпомогне. –

И така, приятелю, ако не искаш сам да станеш пречка за своите високи

стремления, ще трябва на всяка цена да се научиш и да *мълчиш*!

Но не само пред *другите* трябва да умееш да мълчиш...

Трябва да се научиш и *пред себе си* да мълчиш!

Наистина това умение не се постига от днес за утре, и ти ще трябва да превъзмогнеш немалко вътрешни изкушения! ~

Но тук става въпрос за постигането на *твоята най-висока цел*, а никой не е *постигал* най-високата си цел, преди да се е научил да *мълчи*. — — —

Безброй обаче са бърбъривците, които се чудят, че не постигат *нищо*, макар и да са убедени, че са направили всичко, което би могло да се иска от тях.

Може би те наистина са направили както трябва доста неща, но са пропуснали нещо много съществено, защото не са се научили да *мълчат*! —

Ала ти не бива да повтаряш същата грешка!

Нека ти стане най-свят дълг да се упражняваш в мълчание!

Трудно ще ти бъде да оцениш *стойността* на мълчанието, преди да си се убедил от собствен *опит* как всички душевни сили *едва в мълчанието* разкриват своята *най-голяма мощ!* – –

Ще трябва да се научиш да мълчиш не само по отношение на *вътрешните си преживявания*, но и *във всички случаи, когато не ти се налага да говориш!*

Недей изпада в грешката на толкова много хора – винаги да се питаш какво още би могъл да *кажеш*, а насочи по-добре търсенията си към всичко онова, което *може да укрепне в мълчание.*

Лесно би могъл да се убедиш колко много мълчанието спомага за укрепване на твоите сили, ако макар и в продължение на един само час се опиташ да за-

държиш някоя дума, която непрестанно намира на езика ти.

Но изкуството ти да мълчиш не бива, от друга страна, да те подвежда да оставаш ням и тогава, когато другите с право очакват да чуят твоето мнение!

Мълчанието ще бъде само тогава от полза за теб, когато никой не забелязва, че си *налагаиш* да мълчиш! — — —

Водиш ли разговор, твойт събеседник по никой начин не бива да забележи, че *премълчаваш* някои неща, за които би могло да се каже нещо, нито пък трябва да почувствува *какво* премълчаваш, ако не искаш да лишиш от всякакъв смисъл своето мълчание! —

Нека ти бъде чуждо и онова *невъзпитано* мълчание, което толкова много хора най-лекомислено си позволяват, когато посред разговора им хрумне някоя идея, за чието обмисляне се нуждаят от доста дълго време!

Времето, през което твоят събеседник с право *очаква* да му обърнеш *внимание*, съвсем *не е* моментът да се отдадеш на реещите се из главата ти мисли! –

Затова не бива да *показваш* външно, че *искаш* да се научиш да *мълчиш*, – ти трябва да останеш *единственият свидетел* на своето мълчание! – –

Необходимо е винаги да си напълно наясно *кога* имаш *право* да *мълчиш* и *кога* другите имат *право* да чуят твоите открити думи! –

Ако упорствуваш да *мълчиш* тогава, когато би трябвало да *говориш*, по този начин само се *товариш* с *вина*, и тази вина ще тегне толкова по-силно върху плещите ти, колкото по-ясно си *съзнавал*, че си бил всъщност *длъжен* да *говориш*...

Ти носиш винаги *отговорност* както за своите *думи*, така и за *мълчанието* си, и никоя земна или небесна сила не може

да те *освободи* от тази *отговорност* *пред*
самия теб! – –

Колкото и неоценимо да е мълчанието като необходимо условие за развитието на душата, не бива никога да се забравя, че то става направо *пагубно*, ако се стремиш към собствени придобивки за сметка на *другите*. –

Затова нека както твоите думи, така и твоето мълчание да бъдат винаги насочвани от *любовта* и охранявани от будната ти *воля!*

Но още по-важно от твоите думи ще бъде за теб умението ти да *премълчаваш!* –

Блажен си, ако знаеш
кога трябва да
мълчиш! – – –

*

*

*

ИСТИНА И ИСТИНИ

Търсиш ли вечната *Истина* като извисяло се над всяка привидност вътрешно „*битие*“, трябва да се научиш да правиш разлика между този най-дълбок, бликащ *първоизточник* на всичко „истинно“, и безбройните *истини*, които *извират* вечно нови и изменчиви от него! – –

Неизменна сама по себе си Истината остава само в чистото „*битие*“ – основаваща се единствено на себе си, бликаща от самата себе си, – но тя се изявява *безкрайно разнообразна* във времето и в пространството...

Ти няма да можеш да постигнеш *абсолютната Истина*, която остава вечно *непостижима* и достъпна единствено за себе си дори и в царството на субстанциалния Дух! – – –

Всичко, което „Отец“ сътворява в Истината, в нейния първоизточник, може да постигне Истината единствено по същия начин: – като *себепознание!*

Затова за теб ще има всъщност винаги „само една истина“, – само една истина ще бъде *достъпна* за теб: – *истината на твоето собствено битие!* – –

Безброй истини обаче *напират* от всички страни около теб, и всяка от тези истини се стреми да бъде *призната...*

Твоята собствена най-дълбока истина се чувствава често пъти твърде притеснена от необходимостта да признае истини, които ѝ изглеждат „чужди“ и трудно съвместими със самата нея.

Но това не бива да те смущава!

Не забравяй, че всяка истина в пространството и във времето има *свой собствен облик* и включва в себе си само онова, което отговаря на *този неин облик*.

Самият ти трябва да останеш верен на *своята собствена истина!*

А това ще стане, ако съумееш така да се владееш, че твоите мисли, думи и постъпки да бъдат винаги дълбоко *истинни*. —

Чувствуваш ли се изцяло *истинен*, ще започнеш навсякъде да схващаш и привидно „*чуждите*“ ти дотогава *истини*, — по единствения начин, по който е *възможно* да ги схванеш: — като втъкани в истината за самия тебе! — —

Знай: — всеки земен човек носи, дълбоко скрити в себе си, *всички* безкрайно разнообразни форми на Истината, но само *една* от тези форми може да се *развие* у него, само *една* може да му донесе *сигурност и определеност!*

Той не бива да се отдава *ту на една, ту на друга* форма на Истината, иначе *никога* няма да намери *своята* форма на Истината...

А нея той ще *намери*, както вече казах, когато стане дълбоко *истинен* във всичките си *мисли, думи и дела*, – във всички свои изяви!

Онова, което ще му се разкрие тогава в светлината на *неговата* истина като *истинно*, ще бъде неопровержимо истинно, защото измамата и лъжата остават напълно безсилни там, където собствената истина на човека е станала пътеводна звезда на неговия земен живот. – –

Ти обаче си свидетел как много хора вярват, че са „*намерили истината*“, а всъщност са само роби на някоя съдбоносна *заблуда* или на някоя прикрита *лъжа*...

Не се оставяй да бъдеш подведен от такова заслепление и хванат в мрежите на неговите измамни заключения!

Недей, от друга страна, да смяташ за „*лош*“ всеки, който е станал жертва на подобни заблуди!

Бъди справедлив и признай без излишни емоции, че повечето от тези робуващи на някоя заблуда хора всъщност са *чистосърдечно убедени пред себе си в действителната правота* на своя път!

Те веднага биха отхвърлили веригите си, ако можеха да се решат преди всичко *сами да станат истинни*, вместо да се оставят да бъдат омотавани от *паяжините на мисълта*, въобразявайки си, че са намерили в тях непоклатимо самопроявление на истината! — — —

Ще видиш и други, дотолкова *запленени* от някои истини, че са просто неспособни да признаят *никоя друга* истина...

Срещнеш ли такива, пак недей да губиш търпение и не се опитвай да ги изтръгваш насилствено от този техен плен!

Безбройни са пътищата, по които човек може в края на краищата да стигне до своята *собствена* истина, — и дори

сам да се превърне в истина, и немалко души трябва като че ли да прекарат първо доста дълго време в *плен на най-различни* истини, преди да намерят *себе си* и да станат пред самите себе си *истинни*. – –

А да бъдеш *истинен* пред самия себе си съвсем не е толкова просто, и опитах ли се да го постигнеш, скоро ще си дадеш сметка, че твърде често си бил склонен да *минаваш* за истинен, а в същото време си бил до голяма степен все още под сладостното очарование на заблудата и на празната привидност...

Но да си *истинен* съвсем не означава просто да регистрираш различните възприятия и усещания, *както би ги записал един бездушен прибор!* – –

Дори с най-висока механична прецизност да обработваш всяко свое възприятие и усещане, пак може да си останеш дълбоко *неистинен!* –

Ти се *нуждаеш* дори от известно „свободно пространство“ между *точния анализ* на своите възприятия и усещания и *тяхното осмисляне* за самия теб, – в противен случай тъкмо *твоята фанатична преданост към истината* ще те подмами в мрачното блато на *само-заблудата*, където на всяка крачка дебнат блуждаещи огньове! – – –

Дори ако ти, изпълнен с пламенна любов към истината, полагаш непрестанни усилия да се предпазваш от всякакви заблуди по отношение на самия себе си, не ще постигнеш много, докато усилията ти са насочени *само* към въдворяване на безпощадна яснота при *точното определяне* на всички твои вътрешни подбуди...

За всеки един от разглежданите случаи отделните ти преценки могат да се окажат *правилни*, и все пак простото сумиране на тези твои отделни преценки на възприятията и усещанията ти може да

създаде коренно *погрешна* картина на *твоя цялостен живот*. – –

Погрешно е също да се вярва, че за да бъде човек *истинен*, е достатъчно да не допуска никаква лъжа и никакъв умисъл за лъжа в своите *думи*!

Да бъдеш *истинен*, преди всичко означава: – да държиш винаги здраво юздите на своите *мисли*, за да не могат те, подведени от различни *желания*, *страхове* или *блянове*, да напуснат трезвия път на същинското познание и да се зареят в непознати далнини, където в повечето случаи не е никак лесно отново да бъдат овладени...

Ако самите ти *мисли* са истинни, *думите* и *постъпките* ти също ще свидетелствуват за *твоята истинност*, дори понякога *думите* ти да са *погрешни* или *постъпките* – *неправилни*! – –

По-добре е да бъдеш упрекнат в *погрешна* или *неправилна* *постъпка*, стига да не си я извършил *съзнателно*, откол-

кото в *неистинност по отношение на самия себе си*, – дори ако си я допуснал само за да *избегнеш* някоя погрешна или неправилна постъпка! – –

А станеш ли веднъж *истинен* в себе си, всеки ден ще се натъкваш на нови *истини* и те няма да ти се струват вече „чужди“, както преди! –

Тогава ще откриеш, че носиш в себе си и истините на всички *други* хора, макар те да заемат *второстепенно* място у теб и да не определят целта и пътя за постигане на *твоята собствена основна истина*. –

Така ти ще проявяваш *търпимост* към другите и няма да подценяваш никого заради това, че не се придържа към *твоята истина*, когато видиш, че той следва по *свой начин своята собствена истина*! – –

Ще разбереш, че *абсолютната Истина*, която *единствена* може да „схва-

не“ себе си, става достъпна в безброй форми за способността на човека да схваща, и че дори *най-отдалечената* от тези форми съдържа *светлина от нейната Светлина*. –

Трябва да се смяташ за действително щастлив, ако *твоята собствена* истина е сред най-ярко просветлените от лъчите на *абсолютната* Истина, но няма вече да се отнасяш с презрение и към *по-слабо просветлените* истини, понеже във всички тези неизброими степени на озареност ще виждаш
все *същата вечна*
Истина! – – –

* *

*

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Известен е *присмехът*, освобождаващ от едно иначе доста подтискащо напрежение, който е насочен не без основание към „набожните“ хора, превърнали набожността, истинското благочестие, във външно парадиране с „молитвеници“ и друг подобен реквизит, в екзалтирано извъръщане на очи към небето, в елейно-праведни превземки.

Но не бива, от друга страна, да се забравя, че за някои хора – а те сигурно не са малко – е доста трудно да продължават изобщо да вярват в смисъла на *истинската* „набожност“. –

Дори и да са в *най-добрия* смисъл на думата „набожни“, те също се чувствуват до такава степен засегнати от този основателен присмех, макар той да е насочен единствено срещу *лицемерното* благочестие и *фарисейщината*, че не смеят открито да признаят колко празен

и безсъдържателен им изглежда един живот, лишен от истинска *набожност*.

Недоверието на тези плахи души към техните най-светли чувства може да изглежда *глупаво*, но тази плахост показва същевременно колко високо ценят те *истинската „набожност“*, *истинската* религиозност, тъй като всъщност се опасяват да не *осквернят* едно свое вътрешно, *свято* за тях преживяване...

Някои биха могли да възразят, че в случая става въпрос единствено за *субективни* ценности и затова истинската *набожност* *само за малцина* е необходима или пък *„отговаряща“* на тяхната природа.

Но аз ти обещах да те водя по прав и сигурен път – теб, търсещия *„смисъла на земния живот“*, – затова трябва в заключение да ти покажа, че никога не ще можеш да разбереш и схванеш смисъла на живота, ако не си изпълнен с чиста, с *истинска набожност!* – – –

Съвсем неотдавна ти казах, че трябва да се научиш да *питаш по нов начин*: – да питаш не за „*смисъла на земния живот*“, а за това, как да *изпълниш този свой живот със „смисъл“*...

А започнеш ли да питаш така, както съм те учил, не виждам какъв по-добър съвет бих могъл да ти дам накрая от този:

Изпълни сърцето си с неподправена, чиста, истинска набожност!

Само така ще дадеш „*вечен смисъл*“ на този свой живот! – – –

Надявам се наистина, че въпросът ти за „*смисъла на земния живот*“ не е бил поставен от онова плоско и повърхностно любопитство, което се интересува само от това, как тесногърдият земен разум, – пък бил той и разумът на най-мъдрия сред мъдрите – би могъл да си „*обясни*“ криво-ляво този живот?! –

Моето учение съвсем няма за задача да подхранва подобно любопитство и аз съм дълбоко чужд на егоистично-страхливите „чеда на този свят“, които все искат да узнаят какво ги чака един ден, вместо да *постъпват* винаги така, че да *могат* със сигурност да очакват само *най-доброто...*

А който се почувствува „засегнат“ от тези мои думи, нека те му действуват като *камшичен удар*, за да се *събуди* най-накрая от дълбокия си сън и да *узрее* за най-доброто в себе си – да получи *правото* да придобие своето наследство!! –

Когато казвам, че можеш да изпълниш със „смисъл“ своя земен живот, с това имам единствено за цел да ти покажа, че този живот, – макар и сам по себе си неотменима „последница“ на толкова много „причини“, – става на свой ред причина за *нови* последици и че ти имаш *способността* да *определяш* тези

последници, доколкото си в състояние да преобразиш своя земен живот! – – –

Съвсем не става въпрос да събуждаш само *възвишени чувства* в себе си, или пък да подхранваш някаква детински-суетна вяра, че уж си бил натоварен с някаква „мисия“ и че всички твои действия били от особено значение пред Бога! –

Тук на земята може да си най-могъщият и най-високопоставеният от всички, да си потомък на древен род, наследил несметни богатства и волята да господствуваш, и въпреки това за *Вечните* ти си оставащ, като земен човек, *един жалък, глупав червей*, който може лесно да бъде стъпкан с крак, макар че волята, която движи тоя крак, би те на драго сърце пощадила!!!

Преобразяването на земния ти живот, което преобразява *последниците* на този твой живот, изисква от теб нещо *повече* от промяна на твоите *чувства*, – от прехвърляне на тукашните ти *земни амби-*

ции в сферите на вечното съществуване! –

Независимо дали си най-могъщият между властниците или най-бедният между просяците, и в двата случая трябва да знаеш, че всичко това е *без никакво значение*, – че то е във всяко отношение *несъществено* пред лицето на Онези, които са *Първосвещеници и Царе на субстанционално-реалния, вечен Дух*, макар и да *признават* земната ти значимост тук, на тази земя, доколкото ти самият им даваш възможност да я признаят! – – –

Онова, което духовният Закон изисква от теб, е будно, добре обмислено дело! – –

Поставените към теб изисквания съвсем не са „прекомерни“!

Трябва само да *докажеш*, че твоите стремления са *сериозни*, а това *доказателство* можеш да дадеш единствено като използваш дадената ти власт върху

земните неща, за да си осигуриш *вечни* съкровища, които никога не ще „хванат ръжда“! – – –

Това изискване *не може* да бъде нито „*опрощавано*“, нито „*изменяно*“, колкото и склонна да е вечната Любов да ти предложи това така нужно според *теб* опрощение или изменение! –

Ще трябва също да се пазиш от мисълта, че би могъл да *поизлъжеш* малко *Духа на Вечността*, като се правиш, че изпълняваш поставените към теб изисквания, а в същото време *пропускаш* всичко, което не е в съгласие с твоя по земному тесногърд егоизъм! – –

Ти наистина не ще бъдеш „съден“, но *сам себе си осъждаш* чрез начина, по който използваш онова, което е подвластно на твоите земни сили!

Ако си беден *просяк*, можеш да бъдеш сигурен, че всичко, което направиш в *бедността си*, е напълно *равностойно* на големите дела на богатия, – а радваш ли

се на *богатство*, знай, че твоето земно дело ще намери духовно признание *само дотолкова*, доколкото *отговаря* на това богатство...

В този случай и очакваният от теб принос за умножаване на *капитала на Духа* във видимия свят трябва да е според мярката на богатата, които си получил! –

Трябва *сам* да знаеш и да чувствуваш ка какъв е *материалният* влог, който *Духът на Вечността*, от който произлиза, *изисква от теб* в този свят на външни *материални* ценности, – и да си наясно, че не ще постигнеш никакъв духовен напредък, ако се опиташ да си спестиш влагането на онези *земни* ценности, които отговарят на твоите възможности...

Не става въпрос да започнеш да раздаваш имуществото си, – но онова, което притежаваш, определя какво *можеш* да предложиш за утвърждаване на духовните ценности в този земен свят и какъв

е размерът на очакваните от теб *благодарения*. – –

Единственото изискване на Духа е духовните ти стремежи да обхващат винаги и *външния ти живот*, с което цялата ти външна сила се поставя в *служба на Вечността*...

От теб никога не се иска *повече* от онова, което действително *можеш* да дадеш, без да нарушиш задълженията си, произтичащи от твоя *външен живот*. –

Защото *непременно* ще дойде ден, когато горчиво ще се разкайваш, че *не* си изпълнил изискванията на Духа! – – –

Тъй като никога не можеш да избягаш от своя *вечен живот*, наистина *мъдро* от твоя страна ще бъде, ако започнеш да се съобразяваш с *неговите* закони още тук, в земните си дни.

Този *земен живот* е породен също от *вечното* ти Битие, което ни най-малко не

се засяга от това, дали се мислиш в правото си да го *отричаш* или не!

Единственият начин да изпълниш със „смисъл“ този свой живот е да се стараеш да го живееш будно и съзнателно като част от *вечния* си живот! – –

А това ще ти се удаде само ако се отърсиш от пагубната илюзия, която се опитва да ти втълпи, че ще можеш един ден да имаш *вечен* живот дори и без да си *изградил* преди това *своето земно съществуване* в съответствие с *изискванията на Духа!* –

Ако искаш да дадеш „смисъл“ на земния си живот, изпълнявай *всяко* свое *тукашно* начинание *по такъв начин*, че делата ти да съдействуват за укрепването и на *вечните* ценности! – –

„Смисъл“ *твоят земен живот* ще добие само тогава, когато съумееш да си *запазиш* плодовете му *во веки веков!* – – –

* *

*

СЪДЪРЖАНИЕ

Призив	7
Греховете на дедите	19
Най-голямото богатство	31
„Злият“ човек	47
Свидетелство от Света на Светлината ..	69
Стойността на мълчанието	83
Истина и истини	97
Заключение	109

«Налага се все отново и отново да напомням, че едно *изчерпателно* вникване в съдържанието на моите книги, сочещи пътя към вечния Дух, е възможно единствено за онзи, който е в състояние да ги чете в *оригинал*, дори ако затова му се наложи тепърва да изучава немски.

Преводите биха могли да бъдат само мощно средство, позволяващо на читателя да започне постепенно да се догажда какво всъщност съм казал на майчиния си език.»

Bo Yin Ra

(Из сборника "Nachlese I" с публикации на автора в периодичния печат, Kober Verlag Bern, 1990, "Jedem Antwort")

Духовното Учение на Bō Yin Rā включва
следните 32 произведения:

Das Buch der Königlichen Kunst

Das Buch vom lebendigen Gott

Das Buch vom Jenseits

Das Buch vom Menschen

Das Buch vom Glück

Der Weg zu Gott

Das Buch der Liebe

Das Buch des Trostes

Das Buch der Gespräche

Das Geheimnis

Die Weisheit des Johannes

Wegweiser

Das Gespenst der Freiheit

Der Weg meiner Schüler

Das Mysterium von Golgatha

Kultmagie und Mythos

Der Sinn des Daseins

Mehr Licht!

Das hohe Ziel

Auferstehung

Welten

Psalmen

Die Ehe

Das Gebet/So sollt ihr beten

Geist und Form

Funken/Mantra Praxis

Worte des Lebens

Über dem Alltag

Ewige Wirklichkeit

Leben im Licht

Briefe an Einen und Viele

Hortus conclusus

Книга за Царственото изкуство

Книга за живия Бог

Книга за отвъдния свят

Книга за Човека

Книга за щастието

Пътят към Бога

Книга за Любовта

Книга за утехата

Книга за разговорите

Тайният път

Мъдростта на Иоан

Пътепоказатели

Призракът на свободата

Пътят на моите ученици

Мистерията на Голгота

Култова магия и мит

Смисълът на земния живот

Повече светлина!

Високата цел

Възкресение

Светове

Псалми

Бракът

Молитвата

Дух и форма

Искри. Практикуване на мантри

Слова на живота

Над всекидневието

Вечна Действителност

Живот в Светлината

Писмо до одного и мнозина

Hortus conclusus

Досега на български език са издадени
следните произведения на Bô Yin Râ:

Книга за Царственото изкуство
Книга за живия Бог
Книга за отвъдния свят
Книга за Човека
Книга за Любовта
Книга за разговорите
Книга за щастието
Мъдростта на Иоан
Окултни загадки

Текстовете За моите книги и Защо нося това
име са включени като предисловие съответно
към **Книга за живия Бог** и **Книга за Човека**.

★

До края на настоящата година се предвижда в
АПИС'90 да бъдат издадени следните произве-
дения:

Пътят на моите ученици
Пътят към Бога
Книга за утехата
Искри. Практикуване на мантри

Bo Yin Ra е автор и на следните произведения
които, макар и неспадащи към духовното м
Учение, са най-тясно свързани с него:

In eigener Sache
Aus meiner Malerwerkstatt
Das Reich der Kunst
Okkulte Rätsel
Kodizill zu meinem geistigen Lehrwerk
Marginalien
Über die Gottlosigkeit
Geistige Relationen
Mancherlei
Nachlese

*

За себе си
Из моето ателие
Царството на изкуството
Окултни загадки
Кодицил към моето духовно Учение
Приписки
За безбожието
Духовни съотношения
Разни
Сборник (от периодичния печат)

Bo Yin Ra
Йозеф Антон Шнайдерфранкен

СМИСЪЛЪТ НА ЗЕМНИЯ ЖИВОТ
швейцарска

Първо издание
АПИС'90

Превел от немски Борис Стоянов
Консултант Страшимир Джамджиев
Стилов редактор Нина Иванова
Технически редактор Владимир Дойчев
Компютърно оформление Данка Новакова
Печатни коли 8

Цена 22 лв.

Трябва да се питаме не какъв е смисълът на земния живот, а как всеки от нас да насити живота си със смисъл; трябва да се питаме не каква стойност има животът, а за онази стойност, която всеки един може да даде на своя живот. Главното е да осъзнаем и изживеем земния си живот като част от нашето вечно, нетленно Битие.